

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

MEDVĚDÍ DRÁP

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Medvědí dráp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Medvědí dráp – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MEDVĚDÍ DRÁP

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

*Všem medvědům, kteří mě od dětství provázeli.
Plyšovým, nakresleným, vykukujícím na mě
ze stránek knih, i neznámému chlupáčovi,
který na plastovém hrnku mého v divočině kempujícího
tatínka zanechal na památku stopy po drápech.*

© Ivona Březinová, 2024
Illustrations © Matyáš Namai, 2024

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-07540-2

ISBN e-knihy 978-80-00-07548-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07549-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07544-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Každý kus těla jinde

„Ještě kousek! Pravou ruku víc doleva! To už je moc! A co ta noha? Dej ji zpátky!“

Třináctiletá dvojčata Alfréda, která si říká Alfa, a Alžběta, známá jako Beta, povykovala jedno přes druhé.

O tři roky starší bratr Hardy se nechal komandovat tak ochotně, že to kamarádům, patnáctiletému Jonášovi a čtrnáctileté Marianě, bylo podezřelé. Jen desetiletý Tim měl pochopení. Jako nejmladší z party Gangu odvážných už s kamarády leccos zažil a věděl, že se nesmí dát odstrčit.

„Až Hardyho vyfotíte, jsem na řadě!“ připomínal se.

„Točím video,“ upřesnila Alfa za hledáčkem mobilu a vzápětí zaznělo její strohé upozornění: „Pozor. Kamera jede!“

Beta si stoupla před filmující sestru, nasadila neodolatelný úsměv a hlasem napodobujícím ostržlenou reportérku začala deklamovat:

„Milí diváci, zdravíme vás z místa, které je opravdu magické. Své by nám o tom mohl říct Gerhard Klein, to je mladík, který se za mnou zmítá na dně strže. Ač je mu teprve šestnáct, právě zažívá něco naprosto neskutečného. Jeho statné tělo...“

„Statné tělo!“ vypísl posměšně Tim k Marianě stojící vedle něj. „Proč rovnou neřekne, že Hardy je špekoun.“

„Pst,“ zarazila ho s prstem na rtech a hlavou významně hodila k Alfě. „Točí.“

„...se imaginárně rozdělilo na tři části,“ pokračovala Beta a maličko poodstoupila, aby mohla projev doprovodit rozmáchlými gesty. „Zde vidíte Gerhardovu pravou paži, prosím režii o detail. Ráda bych upozornila, že pravá paže tohoto mladíka se nachází na území Polské republiky. Oproti tomu

levá paže,“ dramaticky se odmlčela, „se nalézám na území Slovenska. A pozor, vážení diváci, teď to přijde! Levou nohou vytrčenou vzad se totiž Gerhard dostal do vzdušného prostoru České republiky!“

„Ty holky jsou někdy fakt boží!“ tiskl si Jonáš dlaň na ústa, jak se všemocně snažil ovládnout smích, aby nepokazil záběr.

Nakonec pro jistotu o pár kroků poodešel a dál se bavil reportážní relací sourozenců Kleinových. Ostatně Beta právě přikročila k bratrovi balancujícímu na ošlapaném vrcholu nízkého kamenného jehlanu umístěného na dně strže.

„Můžeš nám říct, Gerharde, jak se cítíš?“

„Jako medvěd na kladině,“ zazubil se Hardy do kamery.

To ho však naprosto rozhodilo, takže ztratil koncentraci, neudržel balanc a zřítíl se z kamenného mezníku mezi klacky a štěrky.

„Spadl na českou stranu, nebo na slovenskou?“ dumal Tim sám pro sebe a posunul si na nose brýle, aby lépe zhodnotil situaci. „Asi od každého kousek,“ usoudil nakonec. „Hlavu má každopádně v Polsku.“

„Děkujeme za rozhovor,“ odvětila Beta a nevzrušeně pokračovala. „Jak jste už asi poznali, nalézáme se na takzvaném Trojmezí. Tento kámen, z kterého náš figurant právě sletěl, leží v místě, kde se stýkají hranice tří států – Česka, Slovenska a Polska. Hraniční potok Valov je touto dobou vyschlý, což Gerhardovi ušetřilo přinejmenším sušení ponožek a bot. Ano, místo, z kterého vysíláme, je vskutku podivuhodné. Sledujte naše další streamy. Z Hrčavy Beta Kleinová, VideoGO!“

„Stop!“ odťukla Alfa na displeji konec vysílání. „Myslím, že dobrý.“

„Já nevím,“ zaskučel Hardy. „Zapomněl jsem zatáhnout břicho. Nedáme to ještě jednou?“

„To byl ale živák, bráško,“ usadila ho Alfa. „Je tu signál, tak jsem ho využila.“

„Cože? Živý vysílání?“ popadl se Hardy za hlavu. „Tys to věděla?“ obrátil se na Betu.

„Snažíme se točit na první dobrou,“ pokrčila rameny. „Když chceš mít na videu místo pupku pekáč buchet, musíš posilovat. A hlavně se necpat.“

„Něco tak krutýho bych svému tělíčku dobrovolně neudělal,“ pitvořil se na sestry a Alfa skoro zalitovala, že už nenahrává.

„Vážně je tu najednou signál,“ pokýval Jonáš hlavou. „Tak proto jste Hardyho na mezním kamenu tolik dirigovaly. Podle džípíes souřadnic, mám pravdu? Už to taky vidím. 49°31'1.720"N, 18°51' 3.385"E. Koukám, že z dvojčat Kleinových rostou dokumentaristky.“

„A z jejich bratra se klube kaskadér,“ vzdychla Mariana a podala ležícímu Hardymu ruku, aby mu pomohla na nohy. „Jsi celej?“

„Že váháš,“ kasal se Hardy. „Na druhou stranu, představ si scénu v nemocnici. Doktor kouká do rentgenových snímků, potom se na mě otočí a řekne: ‚Máte otřes mozku, zlomenou ruku a vymknutý kotník. Kde se vám to stalo?‘ A já na to: ‚Ruku jsem si zlomil na Slovensku, kotník jsem si vymknul v Česku a hlavou jsem narazil na kámen v Polsku. Všechno naráz!‘ Ten by zíral,“ pochechtával se pobavený pouhou představou.

„To by skutečně zíral,“ nakazila se Mariana smíchem. „Ale mrzačit se kvůli tomu, doufám, nebudeš. Buď rád, že sis nic neudělal. Nebylo by to poprvé. Obzvláště nohy jsou v tvém případě kriticky ohrožený částí těla. Ale neboj, obinadlo mám jako vždycky s sebou,“ poklepala s lišáckým úsměvem na ledvinku u pasu.

„Bezva. Hned jsem klidnější. A máš s sebou i nějakou svačinku? Alfa mě dneska vypekla.“

„Nevypekla!“ odsekla sestra dotčeně. „Opečeme si buřty.“

Na každé straně hranice se tyčil kamenný sloup s označením státu a přístřešek s ohništěm uprostřed. Tři sloupy, tři sruby. Mohli si vybrat.

„V Polsku jsem ještě nejedl,“ rozhodl Hardy a s věncem buřtů zakoupených v obchůdku na české straně udělal pár energických kroků do Polska.

Vzápětí se otočil zpátky, protože polský altán právě obsadila jiná parta.

„Doma stejně chutná nejlíp,“ pohodil Hardy hlavou a zrychlil, aby jim místo nevyfoukl někdo další.

„Ten je najednou mrštněj,“ chechtal se Tim. „A to říkal, že se cítí jako medvěd na kladině.“

„Na kladině nevím. Ovšem jinak jsou medvědi mrštný ažaž,“ poznamenal Jonáš s půlkou bochníku chleba v podpaží. „Utíkat bych před nimi nechtěl.“

Hardy v přístřešku rozdělal oheň ze dřeva, které tu připravili správci areálu, a spokojeně mlaskl, když u jednoho ze sloupů objevil několik opékacích prutů. Mariana vytáhla z ledvinky kapesní nůž a dala se do nařezávání buřtů, aby se jim v ohni pěkně rozšklebily růžky.

„Ach jo,“ povzdychla si. „První den na cestě, a hned nám všechno načichne kouřem.“

„Navíc kouřem s odérem špekáčků,“ zašklebil se Jonáš, protože coby vegetarián se na konzumaci uzenin odmítl podílet.

„Kontroluješ sledovanost?“ zeptala se Beta, která si všimla, že Alfa soustředěně zírá do mobilu.

„Projíždím nahrávku z dopoledne,“ zamumlala Alfa a koutky úst jí nespokojeně poklesly. „Není moc povedená.“

„Ne? Jak to?“ zaznělo v sestřině hlase zklamání.

„Začátek, jak v Návsí vystupujeme s kolama z vlaku, je v pohodě. I cesta přes Jablunkov a Písek jde,“ připustila Alfa. „Scéna, v který Tim vysvětluje, že zdejší Písek je v porovnání s jihočeským Pískem v podstatě jen pískoviště, je nakonec docela vtipná.“

„Vidíš. A tys na mě syčela, ať nejsem trapnej,“ nadouval se Tim.

Alfa ho však ignorovala a pokračovala nevesele:

„Pak se to začíná sypat. Úsek, kdy jsme v Bukovci odbočili ze silnice a jeli loukou podél chráněného rašeliniště, je na videu strašně přesvětlený. Což o to, tuhle část můžeme vystříhnout. Jenže jak potom v lese za Bukovcem všichni

stojíme u hraničního kamene, není vůbec jasný, kde jsme. Mosazná cedule s obrysem republiky je úplně rozostřená. Ještě ke všemu všichni mluví naráz, takže rozumět není nakonec nikomu... tohle je k vysílání nepoužitelný," zhodnotila výsledek.

„Ukaž," natáhla Beta ruku, že se podívá. „Hm. Dalo by se to sestříhat," poznamenala po chvíli. „A přidat titulky.“

„Vždyť jo," vzdychla Alfa. „Nic jiného nám nezbyde. Kvůli tomuhle místu jsme přece tady. Dojet na úplný konec republiky. Stoupnout si na nejposlednější metr našeho území. To jsme chtěli. Měla jsem nahrávku zkontrolovat hned.“

„Neboj, doma s tím něco uděláme," utěšovala Beta sestru. „A brácha ti určitě rád zopakuje své hlášky o stomech. Že jo, Hardy? Že Alfě uděláš novou přednášku?“

„Myslíš, jak jsem se rozčiloval, že jsme projeli Jablunkovem do Bukovce, stojíme na břehu potoka Oleška, který se vlévá do Olše, kousek za hranicema je obec Javořinka, a přitom všude rostou samý smrky?" odříkával Hardy. „To ti klidně zopakuju i s natlásknutým pupkem.“

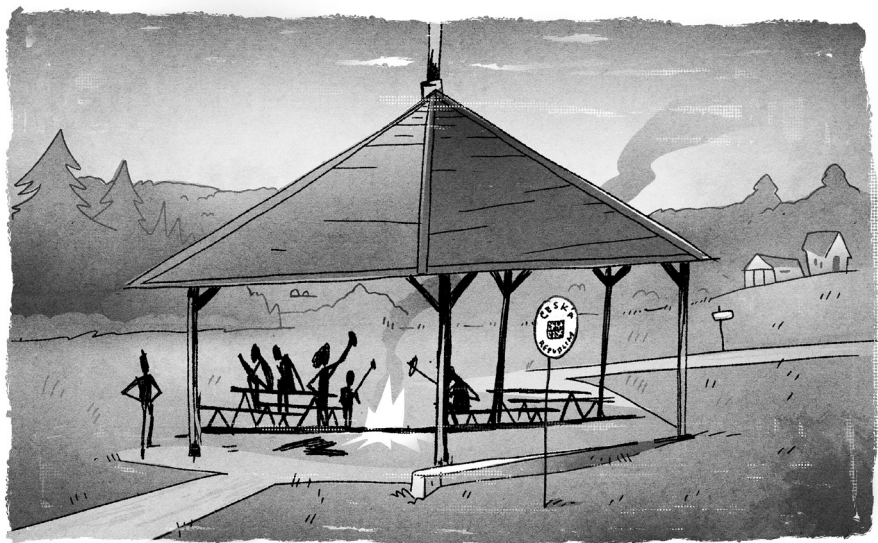
Ostatní se pobaveně zasmáli, ale Hardy se dál soustředěně věnoval opékání prvního buřtu. Do plamenů už se sykotem dopadaly kapky tuku, buřtík se leskl a dostával lákavou, temně hnědou barvu s narůžovělými špičkami.

Do okolí se rozlévala vůně, již mlsný cyklista odolával s vypětím sil.

„Taky je tu možnost, že se do Bukovce vrátíme a natočíš to znovu," ozval se náhle Jonáš, kterému neušla Alfina rozladěnost z nepovedeného videa.

Jeho nápad se ale nesetkal s kladnou odezvou.

„Na to teda zapomeň," odpálkovala ho okamžitě Beta. „Tuhle trasu už nejedu.“

„Já taky ne,“ oznámil Hardy. „Cyklistiky bylo pro dnešek dost. A to se ještě máme dostat na ubytování v Hrčavě. Bukovec číslo dva je nad mý síly.“

„Vždyť je to odtud jen sedm kiláků,“ rozhodil Jonáš nechápavě ruce. „Co, Alfo? Podle plánovače asi tři čtvrtě hodiny tam, tři čtvrtě hodiny zpátky. Jedeme?“

Zdálo se, že Alfa přece jenom váhá. Možná i Mariana by si dala říct. Tim se nevyjadřoval, ale všichni chápali, že pro desetiletého kluka už by to asi bylo příliš. Mají před sebou spoustu dní, je třeba šetřit síly na další etapy.

Jonáš hleděl na Alfu a trpělivě vyčkával.

Znovu mrkla do mobilu, tentokrát nejen na zkaženou nahrávku, ale i na hodiny.

„Asi ne, Jonáši,“ zavrtěla nakonec hlavou. „Když nejedeme všichni... Prostě to doma zkusíme nějak sestříhat, projet filtrem a vyčistit. Hardy mi s tím pomůže, vid', brácho?“

„Jasná zpráva. Jauuu! Teď jsem se spálil. Musíte na mě mluvit, když testuju, jestli buřtiček chutná stejně dobře jako voní?“

Pomník posledního vlka

Ubytovali se v chalupě, kde měli předem zajištěný nocleh, a zvažovali, že se půjdou jen tak courat po Hřčavě. Jenže pak Beta objevila letáček s fotkou nenápadného pomníčku, u kterého pózoval jezevčík na vodítku. To ji zaujalo. Začela se. Po chvílce už s očima navrch hlavy obíhala osazenstvo obou pronajatých pokojů.

„Vím, kam se půjdeme podívat!“ povykovala a střídavě cpa-la leták před oči Alfě a Marianě a střídavě bušila na dveře, za nimiž se ozývalo šumění vody. „Vylez ze sprchy, brácho! Za chvíli odcházíme!“

„Kam odcházíme?“ houkl nespokojeně, ale proud vody zastavil.

„Uvidíš. A nebruč jako medvěd. V lese kousek odtud je pomník posledního vlka zastřeleného na našem území,“ vykládala Beta horlivě, když se jí konečně podařilo všechny shromáždit u stolu v maličké jídelně. „Chudáček nešťastný. Aspoň pomník že mu postavili.“

„A to mu tam chceš jít položit kytku?“ zeptal se Hardy přezíravě.

„Nebud' cynik,“ odsekla Beta. „Vlk je příbuzný psa. A já mám psy ráda. Navíc je tenhle pomníček místní pamětihodnost.“

Parta věděla, že Beta je velká milovnice psů. O to větší, že doma zatím žádného psa nemá. Alfa s Hardym tušili, že je jen otázkou času, kdy Beta škemráním rodiče udolá. Doposud se jí to však nedařilo, tak svou lásku k psím čumákům rozdávala, kde mohla.

„Stejně jsme se chtěli projít, tak proč ne k vlčímu pomníku,“ prohodila Mariana. „Jak je daleko?“

„Něco přes dva kilometry,“ hlásil Jonáš, kterého zmínka o vlčím pomníku taky zaujala, a už koukal do map. „Kola necháme tady a vydáme se pěšky. Je to vážně kousek.“

„Vlčí pomníky jsou i jinde,“ informoval Tim, když čtvrt hodiny nato pochodovali zkratkou k silnici, která vedla do Mostů u Jablunkova, a pokračovali lesem vzhůru po červené značce. „Jeden je na Šumavě a další na Vysočině. Takže těch posledních zastřelených vlků bude víc.“

„Stejně nejsou poslední,“ zamumlal si Jonáš pro sebe, ale Mariana jeho poznámku zasllechla.

„Jak to, že nejsou poslední?“

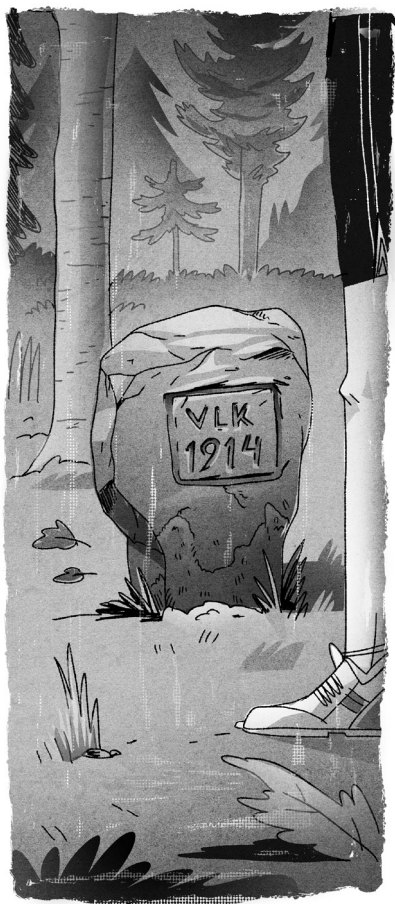
„Od té doby, co se k nám vlci začínají vracet, je tu a tam někdo zastřelí. Když jdou farmářům po ovcích, mají holt lidi vztek,“ dodal s povzdechem.

„Byl bys nejradši, kdyby vlci byli vegetariáni jako ty, co?“ rýpla si Mariana.

„Hm. Ale vlk si na rozdíl od medvěda bez masa neporadí. Někdo prostě musí umřít, aby někdo jiný neumřel hladu. Divný. Jenže tak to prostě je.“

„Kdo že umírá hladu?“ ozval se jim za zády Hardyho hlas.

„Neboj, zatím nikdo,“ mávl Jonáš ledabyle rukou a přidal do kroku.

„To je ono?“ protáhla Alfa trochu zklamaně, když se bujně zarostlou lesní pěšinou konečně prodrali do cíle.

„Jasně že je to ono,“ odsekla Beta. „Neumíš číst? Je tu vyryto VLK. Pochybuju, že ho před zastřelením pojmenovali. Byl to prostě vlk. Zabitý roku 1914.“

„Vidím, ne? Jen že jsem čekala něco... já nevím... honosnějšího,“ brblala Alfa. „Na druhou stranu... nahrubo otesaný starý kámen, tři písmena, čtyři číslice a jinak nic. Jen les,“ rozhlédla se.

Stromy tu rostly hustě vedle sebe, spodní patro obsadilo hlavně kapradí, keříky brusnice a mech. Ve vyšších patrech se praly větve listnatých stromů. Když Alfa vzhledla do korun, paprsky si k ní hledaly cestu mihotavou bariérou listů. Všude bylo plno stínů, které se větrem pohybovaly, takže to vypadalo, jako by v lese žily stovky tajemných bytostí.

„Vlastně je to hezký místo,“ usoudila Alfa nakonec. „Má atmosféru. Připravila sis komentář?“ otočila se na sestru. „Něco natočíme. Ale koukám, že jen do archivu. Signál tu není.“

Beta souhlasila a na jejím výrazu bylo okamžitě znát, jak si rovná myšlenky.

„Nezapomeň zatáhnout břicho,“ dobíral si ji Hardy.

„Na rozdíl od tebe to nemám zapotřebí,“ nedala se rozhodit a nasadila úsměv. „Můžeme,“ kývla na Alfu.

„Ticho. Kamera jede!“ upozornila Alfa, načež Beta spustila monolog.

„Zdravím všechny, kdo sledují naše streamy. Právě se nalézáme v lese Maconka, někde mezi pohraničními obcemi Hrčava a Bukovec. Já zrovna stojím u pomníku, který tu byl vytesaný do kamene na památku posledního vlka zastřeleného v Beskydech roku 1914.“

„Odpočívej v pokoji, vlku,“ ozval se Hardy procítěně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Medvědí dráp.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.